

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2SŽ/19/2012
Identifikačné číslo spisu:	9012010142
Dátum vydania rozhodnutia:	19.06.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Elena Kováčová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:9012010142.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Kováčovej a členov senátu JUDr. Jozefa Milučkého a JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD., v právnej veci navrhovateľky: MARKÍZA-SLOVAKIA, spol. s r.o., Bratislavská 1/a, 843 56, Bratislava, právne zastúpená: Mgr. Zuzanou Zlámalovou, advokátkou, so sídlom Trnavská 11, 831 04, Bratislava, proti odporkyni: Rada pre vysielanie a retransmisiu, Dobrovičova 8, Bratislava, v konaní o opravnom prostriedku navrhovateľky proti rozhodnutiu odporkyne č. RP/039/2012 zo dňa 10. júla 2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporkyne č. RP/039/2012 zo dňa 10. júla 2012, p o t v r d z u j e .

Navrhovateľovi náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

Navrhovateľ j e p o v i n n ý zaplatiť súdny poplatok vo výške 66 € na účet Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vedený v štátnej pokladnici pre zasielanie súdnych poplatkov a pokút : BÚ - depozitný účet neúročený č. XXXXXXXXXXX/XXXX v lehote 15 dní od právoplatnosti rozsudku.

Odôvodnenie

Napadnutým rozhodnutím č. RP/039/2012 zo dňa 10. júla 2012 odporkyňa (ďalej aj „Rada“) rozhodla podľa § 64 ods. 1 písm. d/ zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 308/2000 Z. z.“) o tom, že navrhovateľka ako účastníčka správneho konania č. 228-PLO/O-2364/2012 porušila povinnosť ustanovenú v § 33 ods. 4 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. tým, že v rámci programovej služby TV MARKÍZA odvysielala dňa 6. januára 2012 o cca 16:27 hod. a dňa 8. januára 2012 o cca 15:09 hod. reklamný šot na liek Mucosolvan, pri ktorom nezabezpečil, aby reklama na liek obsahovala jednoznačnú a zrozumiteľnú výzvu na pozorné prečítanie poučenia o správnom použití lieku obsiahnutého v písomnej informácii pre používateľov lieku pribalenej k lieku, za čo bola navrhovateľke podľa ustanovenia § 64 ods. 1 písm. d/ zákona č. 308/2000 Z. z. uložená sankcia - pokuta určená podľa § 67 ods. 5 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. vo výške 4000 €.

Rada v dôvodoch svojho rozhodnutia uviedla, že v ustanovení § 33 ods. 4 písm. a/ zákona o vysielaní

nie je špecifikované, či výzva na pozorné prečítanie poučenia o správnom použití lieku obsiahnutého v písomnej informácii pre používateľov liekov pribalenej k lieku má mať vizuálnu, auditívnu alebo vizuálno - auditívnu podobu. Z rozhodovacej praxe Rady ako aj z judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyplýva, že pokiaľ je vysielateľom zvolené vizuálne spracovanie predmetnej výzvy, respektíve odporúčania, je potrebné, aby text takejto výzvy bol dostatočne výrazný a čitateľný, aj s prihliadnutím na jeho grafické spracovanie a pozadie na ktorom je zobrazený tak, aby bolo možné, pri (normálnych) priemerných schopnostiach čítania prečítať celý ich text počas doby, po ktorú je zobrazený na obrazovke.

Z uvedeného vyplýva, že jednoznačná a zrozumiteľná výzva je taká, ktorá nevyžaduje zvláštne sústredenie sa priemerne vnímavého diváka, konkrétne, pokiaľ je zvolené vizuálne spracovanie, musí byť text výzvy dostatočne výrazný a čitateľný a musí byť na obrazovke zobrazený dostatočne dlhú dobu tak, aby aj pri bežnej (priemernej) rýchlosti čítania bol jej text čitateľný.

Rada uviedla, že zo záznamu vysielania predmetného reklamného šotu, ako aj z prepisu/popisu skutkového stavu je zrejmé, že šot neobsahoval vizuálnu, auditívnu, ani kombinovanú výzvu na pozorné prečítanie poučenia o správnom použití lieku obsiahnutého v písomnej informácii pre používateľov liekov pribalenej k lieku. Vysielateľ tak nenaplnil jednu z podmienok pre vysielanie reklamy na lieky. Neodvysielaním výzvy na pozorné prečítanie poučenia o správnom použití lieku obsiahnutého v písomnej informácii pre používateľov liekov pribalenej k lieku v rámci reklamného šotu na liek Mucosolvan odvysielaného dňa 6. januára 2012 v prerušení programu Hviezdny prach o cca 16:27 hod. a dňa 8. januára 2012 v prerušení programu Dobrodružstvo Poseidonu o cca 15:09 hod. účastník konania porušil ustanovenie § 33 ods. 4 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z.

V dôvodoch svojho rozhodnutia Rada poukázala okrem iného tiež na to, že pri určovaní výšky pokuty za porušenie povinností uvedených v § 33 ods. 4 písm. a/ zákona o vysielaní vzala do úvahy kritéria ako závažnosť správneho deliktu, mieru zavinenia, rozsah a dosah vysielania, trvanie a následky porušenia povinností, spôsob porušenia povinností. Zo skutkového stavu, ako aj z informácií, ktorými disponuje Rada jednoznačne a preukázateľne nevyplyva, že pri naplnení skutkovej podstaty tohto správneho deliktu došlo k získaniu bezdôvodného obohatenia, a teda uvedená skutočnosť v konečnom dôsledku nemala vplyv na určenie výšky pokuty. Rada uviedla, že vzala do úvahy najmä fakt, že k samotnému porušeniu povinností došlo, ako aj fakt, že sa jednalo o opakované porušenie tejto povinnosti, jeho závažnosť, trvanie, a následky, mieru zavinenia a rozsah a dosah vysielania účastníka konania. V závere svojho rozhodnutia Rada uviedla, že sankciu uložila v dolnej časti zákonom stanoveného rozpätia vzhľadom na závažnosť tohto správneho deliktu a túto sankciu považuje za plne odôvodnenú.

II.

Proti uvedenému rozhodnutiu odporkyne podala opravný prostriedok navrhovateľka, uvádzajúc, že Rada napadnutým rozhodnutím v zmysle konštantnej judikatúry najvyššieho súdu porušila princípy administratívneho trestania a vec nesprávne právne posúdila a žiadala, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie Rady zo dňa 10. júla 2012 zrušil a vec jej vrátil na ďalšie konanie. Ďalej navrhovateľka namietala, že začatie správneho konania predchádzal list správneho orgánu zo dňa 15. februára 2012 nazvaný ako Vyžiadanie záznamov vysielania, ktorým správny orgán podľa § 5 ods. 1 písm. m/ a § 16 ods. 3 písm. l/ zákona o vysielaní žiadal navrhovateľku okrem iného o zaslanie súvislého záznamu vysielania zo dňa 6. januára 2012 program Hviezdny prach odvysielaný od cca 15:00 hod. a súvislého záznamu vysielania zo dňa 8. januára 2012 program Dobrodružstvo Poseidonu odvysielaný od cca 14:45 hod. Súčasťou požadovaných záznamov z vysielania bolo aj odvysielanie reklamných šotov na liek Mucosolvan. V liste zo dňa 15. februára 2012 však nebolo uvedené za akým účelom, z akých dôvodov si správny orgán predmetné vysielanie vyžiadal, v liste nebolo uvedené, že tento záznam bude slúžiť ako dôkaz v správnom konaní proti navrhovateľke. Navrhovateľka následne pod hrozbou uloženia sankcie podľa § 67 ods. 2 písm. a/ správneho orgánu poskytla v stanovenej lehote požadované záznamy vysielania zo dňa 6. januára 2012 a zo dňa 8. januára 2012 a to listom zo dňa 7. marca 2012. Navrhovateľka bola týmto bez uvedenia dôvodu vyžiadania záznamu vysielania a pod hrozbou finančnej sankcie nútená správneho orgánu poskytnúť dôkaz, ktorý bol následne použitý v jej neprospech. Uviedla, že správne konanie vedené podľa ustanovení správneho poriadku je podľa ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky analogicky v mnohých veciach považované a posudzované ako

trestné konanie. V tejto súvislosti navrhovateľka poukázala na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2SŽo/200/2009, ktorého znenie v dôvodoch svojho opravného prostriedku prakticky odcitovala. Navrhovateľka ďalej uviedla, že prezumpcia neviný zahŕňa aj právo nevypovedať vo svoj prospech, ktoré pozostáva z práva odoprieť výpoveď a z práva, ktorým je zaručené, aby nikto nemohol byť nútený predkladať dôkazy vo svoj neprospech a poukázala na zásadu, že „nikto nemôže byť nútený svedčiť a vo svoj neprospech“. Ďalej tvrdila, že Európsky súd pre ľudské práva konštatoval, že aj keď právo nevypovedať vo svoj neprospech nie je osobitne uvedené v Európskom dohovore o ochrane ľudských práv a základných slobôd, je všeobecne uznanou medzinárodnou normou, ktorá predstavuje „základný prvok spravodlivého konania“. Toto právo chráni obžalovaného proti neprimeranému nátlaku zo strany orgánov a takto prispieva k zníženiu počtu súdnych omylov a umožňuje uplatňovať zásadu rovnosti zbraní. Obmedzovanie týchto práv nie je možné odôvodniť bezpečnosťou a verejným poriadkom, tieto práva spolu súvisia a každé donútenie, ktorého cieľom je získať dôkazy v neprospech obvineného je porušením práva odoprieť výpoveď. Donútením obvineného k spolupráci s orgánmi v predsúdnom konaní sa môže porušiť právo nevypovedať v jeho neprospech a môže byť ohrozené právo na spravodlivé konanie. Európsky súd pre ľudské práva zdôrazňuje, že vyvodenie primeraných záverov zo správania obvineného nemá za následok prenesenie dôkazného bremena z obžaloby na obhajobu a týmto porušením tohto aspektu prezumpcie neviný. Súdny dvor európskych spoločenstiev uviedol, že právnické osoby nedisponujú úplným právom odoprieť výpoveď, sú povinné odpovedať na faktické otázky, ale nemôžu byť donútené priznať sa k spáchaniu trestného činu. Európsky súd pre ľudské práva rozlišuje medzi informáciami, ktoré sú získané donútením a informáciami, ktoré existujú nezávisle od vôle podozrivej osoby a v prvom rade ide o právo nevypovedať vo svoj neprospech spolu s rešpektovaním vôle obvineného odoprieť výpoveď. V závere svojho opravného prostriedku navrhovateľka uviedla, že ak bol vydaný príkaz na predloženie listiny, alebo na vykonanie prehliadky alebo konfiškácie, mal by byť v ňom presne stanovený cieľ, aby sa predišlo používaniu všeobecných žiadostí na odôvodnenie náhodného získavania kompromitujúcich informácií v prípadoch, ak existuje iba vágne podozrenie.

III.

K podanému opravnému prostriedku navrhovateľky sa odporkyňa písomne vyjadrila a žiadala, aby najvyšší súd rozhodnutie Rady č. RP/039/2012 zo dňa 10. júla 2012 potvrdil.

K námietke týkajúcej sa vyžiadania záznamov vysielania a absencie formálneho aktu Rady odporkyňa uviedla, že povinnosť uchovávať súvislý záznam vysielania a doručiť ho Rade vyplýva priamo zo zákona č. 308/2000 Z. z. Túto povinnosť vysielateľovi neukladá Rada vydaním individuálneho správneho aktu, ale priamo zákon č. 308/2000 Z. z. Argumentom týkajúcim sa formy vyžiadania záznamov sa zaoberal aj ústavný súd vo veci sp. zn. III. ÚS 564/2012, kde uviedol, že v tomto prípade je dôležitá len obsahová stránka úkonu, nakoľko zákon formálnu podobu tohto procesného úkonu nepredpisuje.

Navrhovateľka namietala vo svojom opravnom prostriedku predovšetkým spôsob, akým bol získaný dôkaz - záznam z vysielania programu, ktorý považuje navrhovateľka za formu štátneho donútenia, ktoré je zásahom do jej práva na spravodlivé súdne konanie. Avšak povinnosť uchovávať súvislé záznamy vysielania a na vyžiadanie odporkyne jej ich poskytnúť je upravená v § 16 ods. 3 písm. l/ zákona č. 308/2000 Z. z. Táto povinnosť vyplýva priamo zo zákona a zabezpečuje odporkyni možnosť zistiť obsah toho, čo bolo odvysielané. V prípade, ak na základe obsahu vysielania vznikne dôvodné podozrenie, že mohlo dôjsť k porušeniu niektorej povinnosti stanovenej v zákone, rozhodne odporkyňa o začatí správneho konania. Záznam vysielania, ktorý je poskytnutý odporkyni nie je dôkazom usvedčujúcim vysielateľa zo spáchania správneho deliktu, ale je len podkladom pre rozhodnutie, ktorý presne a úplne zachytáva skutkový stav.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd vecne príslušný na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia

odporkyne na základe podaného opravného prostriedku preskúmal napadnuté rozhodnutie postupom podľa § 246 ods. 2 písm. a/ v spojení s § 250l ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku a § 64 ods. 6 zákona č. 308/2000 Z. z. a na pojednávaní dňa 19. júna 2013 po preskúmaní dôvodov uvedených v opravnom prostriedku a po oboznámení sa s obsahom pripojeného administratívneho spisu správneho orgánu, s obsahom rozhodnutia Rady č. RP/039/2012 zo dňa 10. júla 2012, ako aj s obsahom obrazovo-zvukových záznamov dospel k záveru, že opravný prostriedok navrhovateľky nie je dôvodný a to z nasledovných dôvodov:

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy (§ 244 ods. 1 O.s.p.).

V prípadoch, v ktorých zákon zveruje súdom rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti neprávoplatným rozhodnutiam správnych orgánov, postupuje súd podľa tretej hlavy piatej časti O.s.p. (§ 250l ods. 1 O.s.p.).

Podľa § 250l ods. 2 O.s.p. pokiaľ v tejto hlave nie je ustanovené inak, použije sa primerane ustanovenie druhej hlavy s výnimkou § 250a.

Podľa § 67 ods. 5 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. Rada uloží pokutu vysielateľovi televíznej programovej služby okrem vysielateľa prostredníctvom internetu od 3319 € do 165 969 € a vysielateľovi rozhlasovej programovej služby od 497 € do 49 790 €, ak vysielala programy a iné zložky programovej služby, ktorých obsah je v rozpore s povinnosťami podľa § 19.

Podľa § 16 ods. 3 písm. l/ zákona č. 308/2000 Z. z. vysielateľ je povinný uchovávať súvislé záznamy vysielania počas 45 dní odo dňa ich vysielania v zodpovedajúcej kvalite; na vyžiadanie rady poskytnie vysielateľ záznam vysielania na zvyčajnom technickom nosiči, ktorého druh určí rada v licencií po dohode s vysielateľom.

Najvyšší súd preskúmal, či napadnuté rozhodnutie odporkyne nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom, či jej závery zodpovedajú zásadám logického myslenia a či podklady pre takýto záver boli zistené úplne a riadnym procesným postupom.

K námietke navrhovateľky ohľadom postupu odporkyne voči navrhovateľke pri vyžiadaní záznamov vysielania Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje na svoje skoršie rozhodnutia, v ktorých sa už obdobnou námietkou vysielateľa podrobne zaoberal. Ide napr. o rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5SŽ/18/2011 zo dňa 29. marca 2012, z ktorého vyplýva, že : „Pokiaľ ide o samotnú žiadosť o poskytnutie záznamu najvyšší súd k argumentácii navrhovateľa uvádza, že zákon síce výslovne neupravuje formu a náležitosti tohto úkonu, ale vzhľadom na skutočnosť, že v podstate ide o výzvu na splnenie povinnosti vysielateľa uloženej mu zákonom, považuje doterajší spôsob konania Rady za súladný s účelom tohto ustanovenia zákona.

Požiadavka navrhovateľa na vydávanie samostatných rozhodnutí Rady za účelom vyžiadania záznamu vysielania v lehote do 45 dní od vysielania, vzhľadom na zloženie Rady (§ 6 zákona č. 308/2000 Z. z.), možnú periodicitu jej zasadaní, prípadné námietky vysielateľa proti dôvodom, resp. oprávnenosti žiadosti a potrebu rozhodnutia o týchto námietkach, predstavuje zbytočnú formalizáciu postupov, ktorá nemá oporu v citovanom zákonom ustanovení. Preto jej uplatnenie v predmetnej veci prvýkrát ako odvolacieho dôvodu, najvyšší súd vychádzajúc jednak z citovaných ustanovení zákona č. 308/2000 Z. z., jeho účelu a systematickej súvislosti a jednak z doteraz ustálenej súdnej praxe a judikatúry, vyhodnotil ako zjavne účelové až špekulatívne.“

Taktiež aj ústavný súd vo svojom rozhodnutí sp. zn. III. ÚS 564/2012 zo dňa 13. novembra 2012 uviedol: „K problému formy, akou Rada požadovala záznam vysielania od sťažovateľky, ústavný súd uvádza, že ide o námietku, ktorá nedosahuje ústavnú relevanciu. Ak zákon formálnu podobu procesného úkonu smerujúceho k realizácii kompetencie správneho orgánu nepredpisuje, potom z ústavného hľadiska nie je významné, akou formou správny orgán predmetný procesný úkon uskutoční. Dôležitá je

len jeho obsahová stránka tak, aby adresát úkonu bol spôsobilý jednoznačne identifikovať správny orgán a povinnosť, ktorej splnenie sa od neho očakáva. Sťažovateľka v tomto zmysle žiadne námietky v sťažnosti nepredniesla, preto je akceptovateľný spôsob, akým sa najvyšší súd s otázkou formy realizácie dotknutého oprávnenia Rady vysporiadal.“

V súvislosti s námietkou nezákonného procesného postupu a nezákonne získaného dôkazného prostriedku najvyšší súd poukazuje na rímskoprávne pravidlo „nullus videtur dolo facere, qui iure suo utitur“ (nekoná protiprávne ten, kto využíva svoje práva), podľa ktorého, ak niekto koná v súlade s právom, nemožno takéto konanie považovať za protiprávne, nezákonné. Vysielatelia majú v zmysle § 16 ods. 3 písm. l/ zákona č. 308/2000 Z. z. povinnosť uchovávať záznamy vysielania počas 45 dní od ich vysielania a na vyžiadanie ich poskytnúť Rade. Rada má tejto povinnosti zodpovedajúce oprávnenie podľa § 5 ods. 1 písm. m/ zákona č. 308/2000 Z. z. žiadať záznamy vysielania od vysielateľov. Je pravdou, že na administratívne konanie týkajúce sa porušenia zákona č. 308/2000 Z. z. je potrebné aplikovať zásady trestného konania, avšak je potrebné uviesť, že Rada postupovala v súlade so zákonom č. 308/2000 Z. z. a predloženie záznamu vysielania nie je možné považovať za predloženie dôkazu vo svoj neprospech. Predloženie záznamu vysielania predstavuje predloženie informácií, ktoré je vysielateľ povinný predložiť podľa zákona č. 308/2000 Z. z., je získaný na základe zákonného splnomocnenia a podmienok stanovených pri udelení licencie na vysielanie a preto nie je získaný v rozpore so zákonom.

K problematike ústavnosti § 16 ods. 3 písm. l/ zákona č. 308/2000 Z. z. sa tiež Najvyšší súd Slovenskej republiky vyjadril už viackrát vo svojich rozhodnutiach, napr. rozhodnutie sp. zn. 8SŽ/29/2011 zo dňa 24. júla 2012: „Porušenie zákazu donucovania k sebaobviňovaniu (nemo tenetur se ipsum accusare) môže podľa ustálenej judikatúry ESLP viesť v určitých prípadoch k porušeniu čl. 6 Dohovoru, avšak v prejednávanej veci sa jednalo o splnenie zákonom stanovenej povinnosti, navrhovateľka nekonala ako osoba obvinená respektíve podozrivá zo spáchania správneho deliktu v priebehu konania o správnom delikte.“ Obdobne aj rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4SŽ/19/2012 zo dňa 30. októbra 2012: „Záznam vysielania, ktorý si odporkyňa v súlade so zákonom vyžiadala, presne a úplne zachytáva skutkový stav, obsah vysielania. V čase vyžiadania si záznamu ešte neprebiehala správne konanie voči vysielateľovi. Vyžiadanie si záznamu vysielania ako jednej z foriem výkonu dohľadu nad dodržiavaním právnych predpisov upravujúcich vysielanie a jeho predloženie, nie je predložením dôkazu proti sebe, ale poskytnutím informácií o svojej činnosti, s ktorým počíta všeobecne záväzný právny predpis. Takto získaný záznam, ktorý sa v správnom konaní môže stať podkladom pre rozhodnutie, nie je možné považovať za nezákonný, resp. neprípustný, ako to v podanom odvolaní navodzuje navrhovateľ.“

Pre úplnosť senát najvyššieho súdu poukazuje aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2SŽ/24/2012 zo dňa 27. marca 2013: „Pokiaľ ide o samotnú žiadosť o poskytnutie záznamu najvyšší súd k argumentácii navrhovateľky uvádza, že Rada neporušila žiadne ustanovenie zákona vyžiadáním si záznamu vysielania a vysielateľ poskytnutím záznamu plnil na základe požiadavky Rady svoju zákonom uloženú povinnosť vysielateľa. Prevádzkovanie vysielania je licencovanou činnosťou, na ktorú sú kladené osobitné požiadavky a predloženie záznamu z vysielania na požiadanie Rady je súčasťou licencie na vysielanie a má evidenčný a archivačný charakter. Záznam vysielania, ktorý si odporkyňa v súlade so zákonom vyžiadala, presne a úplne zachytáva skutkový stav a obsah vysielania. V čase vyžiadania si záznamu ešte neprebiehala správne konanie voči vysielateľovi. Vyžiadanie si záznamu vysielania ako jednej z foriem výkonu dohľadu nad dodržiavaním právnych predpisov upravujúcich vysielanie a jeho predloženie nie je predložením dôkazu proti sebe, ako sa mylne domnieva navrhovateľka, ale poskytnutím informácií o svojej činnosti, s ktorým počíta všeobecne záväzný právny predpis. Takto získaný záznam, ktorý sa v správnom konaní môže stať podkladom pre rozhodnutie, nie je možné považovať za nezákonný, resp. neprípustný, ako to v podanom odvolaní navodzuje navrhovateľka. Samotnú existenciu tejto povinnosti nemožno preto vnímať ako rozpornú s čl. 6 Dohovoru, naviac, ide o predloženie pasívneho záznamu právnickou osobou, ktoré nevykazuje znaky podávania svedectva vo svoj neprospech. Najvyšší súd poukazuje v tejto súvislosti na svoju judikatúru, ktorá sa charakterom záznamu vysielania zaoberala (napr. rozsudky vo veciach 3SŽ/23/2012, 5SŽ/18/2011, 5SŽ/37/2011) a od ktorej nemá dôvod sa v prejednávanom prípade odchýliť. Námietka

navrhovateľky týkajúca sa použitia nezákonne získaného dôkazu je preto podľa názoru najvyššieho súdu neopodstatnená.“

Rovnako je potrebné poukázať i na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len EŠLP), predovšetkým na tie prípady, keď vnútroštátne právo stanovuje povinnosť poskytnúť štátnym orgánom určité informácie, pričom za nerešpektovanie tejto povinnosti hrozí subjektu uloženie sankcie. Podľa EŠLP právo neobviňovať sám seba nejde až tak ďaleko, aby zahŕňalo napr. právo (nie povinnosť) podať daňové priznanie, aj keď je nesplnenie tejto povinnosti sankcionované, možno si len ťažko predstaviť účinné fungovanie daňových systémov v zmluvných krajinách. Privilégium nebyť nútený k vlastnému sebaobviňovaniu nie je podľa EŠLP možné vykladať tak, že ide o poskytnutie určitej imunity pre činy motivované snahou vyhnúť sa sankcionovaniu (bližšie pozri napr. rozsudky Allen proti Spojenému kráľovstvu zo dňa 10. septembra 2002; Elomaa proti Fínsku zo dňa 21. apríla 2009; O' Halloran a Francis proti Spojenému kráľovstvu.

Keďže v rozsahu navrhovateľkou vymedzených odvolacích dôvodov nebolo zistené pochybenie pri aplikovaní relevantných zákonných ustanovení, najvyšší súd s poukazom na vyššie uvedené skutočnosti napadnuté rozhodnutie Rady č. RP/039/2012 zo dňa 10. júla 2012 podľa § 250q ods. 2 O.s.p. potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky zároveň rozhodol o uložení povinnosti navrhovateľke ako neúspešnej účastníčke zaplatiť súdny poplatok podľa § 2 ods. 4 veta druhá zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov.

O náhrade trov konania najvyšší súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 250l ods. 2 O.s.p. tak, že navrhovateľke právo na náhradu trov konania nepriznal, keďže v konaní nemala úspech. Odporkyni napriek úspechu vo veci, náhrada trov konania zo zákona neprináleží.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.